

MARTA FENCLOVÁ

hod ná.

motto román

hodná.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Marta Fenclová
hodná.

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

MARTA FENCLOVÁ

hod
ná.

Praha 2020

© Marta Fenclová, 2020

Cover photography © Aleš Rubáš, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-267-1875-8

ISBN e-knihy 978-80-267-1908-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-1909-0 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-1910-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

Věděla to přece už dávno. Dávno předtím, než si začala psát seznam křivd. Nejdřív jen tak. Z legrace. Pokaždé když jí ublížili, zapsala si to. „Zase tě šiděj,“ posmíval se jí, vždycky když se ozvala kvůli nějaké nespravedlnosti. Ozývala se docela často, to je pravda. Ale to jen proto, že ji nikdo neposlouchal. Nikdo ji nebral vážně. Postupně k tomu přidávala seznam všech věcí, které jí lezly na nervy, které nesnášela. Které jí komplikovaly život. Které jí překážely v cestě.

Lidi, kteří si sednou v kavárně naproti, i když je dost místa kolem.

Lidi, kteří v tramvaji rozpoutají chaos kvůli místům, aby po třech zastávkách vystoupili.

Lidi, kteří neumějí stát ve frontě. Pro které je problém postavit se za posledního člověka a stoupnou si někam neurčitě do prostoru, aby zmátli další příchozí a všechno to vyústilo v hádku, kdo tady byl dřív.

Lidi, kteří drnčí židlemi.

Lidi, kteří na přechodu nechodí vpravo.

Lidi, kteří si v MHD sedají na krajní sedačku, aby se na tu vedle nich už nikdo nedostal, nebo se na ni musel prodírat.

Lidi, kteří používají příliš silné parfémy.

Matky s tupými spokojenými výrazy.

Zírači. Ubožáci z ostrahy v obchodech, kteří ji sledovali pohledem. Stáli tu celý den a čuměli. Stáli a čuměli. Celý den.

Malé hrníčky na čaj.

Uřvané děti. Nemohla si pomoci. Pokaždé když někde zaječelo dítě, jako by ji do mozku někdo zapíchl jehličku.

Studené mléko do kafe.

Tlustoši.

Smraďoši.

Zima. Podnikům, kde večer stahovali topení v domnění, že ožralí zákazníci nepoznají, že už se netopí, se vyhýbala. Ona cítila každý závan chladného vzduchu, i když byla úplně namol.

Prodavačky, které jí v obchodě stály za zadkem a neustále se ptaly, jestli mohou s něčím pomoci. „Ano. Bude mi sedmatřicet, nemám dítě, přítel mě podvádí a jsem nešťastná!“ Ale nahlas to nikdy neřekla.

SEZNAM KŘÍVD

KAPITOLA 1

Před pár dny se přistihla cestou do práce při tom, že se usmívá. A taky si uvědomila, že má nejradši rána. Bylo to tak překvapivé, že se musela na chvíli zastavit. Rána vždycky nesnášela. Tedy ta, která si dokázala vybavit. Ale možná je mívala ráda odjakživa, jen to zapomněla. Zapomněla na to, protože nevěděla, kdo je. Co se jí líbí. Nedokázala poznat, co je hezké a co ne. Byla jako zakletá víla, jen to nebylo zdaleka tolik zajímavé, protože na ní nebylo nikdy nic zajímavé. Možná byla skutečně prokletá. Prokletá obyčejností. Byla Dobra Hodná. Dobra Nikdo.

Většina lidí prožije celý život jako nikdo. Řídí je to, co jim říkají ostatní, co vidí v televizi a o čem se mluví. To stačí. Chodit do školy, do práce, najít si partnera nebo partnerku. A je to. Jela takhle taky dlouhou dobu a nikdy se nad tím moc nezamýšlela. A vlastně to bylo celkem pohodlné.

Dýchala studený vzduch, ještě neprosycený denní špínou, starostmi, stresem a úkoly. Všechno bylo teprve na začátku, připravené na další hru, další pokus, kdy je ještě možné to celé nepokazit. Každé ráno bylo nová šance začít znovu.

Stála na zastávce a mobil zatím nechávala spát v kabelce. Ještě chvíli bude dělat, že o něm neví. Pouze v tomhle jediném okamžiku z celého dne si to mohla dovolit. Mohla jet autem, ale raději dobrovolně

jezdila sockou. „Ty fakt nejseš normální,“ slyšela Šanelin hlas pokaždé, když nastupovala do autobusu. Ale ona to měla ráda. Bavilo ji pozorovat lidi. Byla tak obyčejná, že byla neviditelná. Mohla na ně zírat a nikdo si jí ani nevšiml. Třídila je podle tváří, oblečení, podle účesů i podle bot. Paní v levných balerinkách jí věnovala unavený pohled. Nemusela číst v jejím obličejí. Už podle těch balerinek bylo jasné, že se jí život moc nepovedl. Pro patnáctiletou by tyhle balerinky byly okazionální koupě. Pro padesátiletou životní rezignace. Nebude zbytečně utrácet. Pro ni tohle stačí. Muž v laciných polobotkách vedle ní na tom byl podobně. Nebylo třeba se už o nic snažit. Vše už bylo řečeno, odehráno a teď už se čeká jen na to, až to bez zbytečného humbuku skončí. Mladík vedle to rozhodně ještě nevzdal, ale bojoval marně. Jeho šišaté červeno-bílé tenisky vypadaly na jeho nohou jako barevné prezervativy. Před očima se jí mihl jeho zoufalý výraz při sexu. Rudý obličej, vypoulené oči a urputné pohyby bez cíle. Odvrátila rychle oči k paní vedle, která se dnes ráno pokusila před zrcadlem sloučit neslučitelné. Nepadnoucí džíny, lodičky a k tomu lacinou sportovní bundu a běžovou kabelku z plastu. Přejela pohledem její nalíčenou tvář. Ani tady to k sobě nepasovalo. Silná černá linka, špatně nanesený korektor pod očima, který vrásky zdůraznil, místo aby je schoval, natupírované vlasy. Představila si, jak se asi vidí v zrcadle ona. Jako tajemná dračice. Bojovnice.

Zvedla oči k ulici míhající se za oknem. Brzké jaro se plížilo ulicemi a mezi záplavou šedé a hnědé prosvítaly trsy bílých kvítků a zlatého deště jako cákance barvy na šedém pozadí. Brzy se k nim přidá čerstvá zelená, ta nejzelenější ze všech, která vydrží sotva měsíc, aby ji převzala důstojná plná letní zeleň. „Jak se na ty ksichty můžeš koukat,“ zazněl jí v hlavě Šanelin hlas. „A smrděj!“ Ona ale měla pro ty smraďochy v nepadnoucích balerinkách pochopení. Byla jedna z nich. Obyčejná, odsouzená k průměrnosti. Ji k dobrému vkusu taky nikdo nevedl. Musela se všechno postupně naučit. Pochopit, že jí nepadnoucí džíny dělají velký zadek a že béžová plastová kabelka je pro třináctileté puberťačky. A že se věci dávají do výprodeje proto, že jsou tak hnusné, že je nikdo nechce.

Vystoupila z autobusu. Tady v centru byl už vzduch teplejší a hřál na rukou. Ještě pár týdnů a bude místo těžkého kabátu nosit sukni. Věděla, že se konečně něco změní, něco se stane, něco přijde. Ne teď hned, ale brzy. Možná už tohle jaro. Tenhle rok. Bude šťastná a nikdo jí to nezkazí.

KAPITOLA 2

První SMS jí pípla v 8.15. Šanela se probudila. Viděla ji, jak leží ve své obří posteli vyrobené na zakázku od studia Benny Klakson a zírá do stejné obřího Iphonu XL. Tohle všechno jí totiž zařizovala ona, Dobra. Holka pro všechno. Nosička kávy a dobrých zpráv.

Ozval se už ten Chomáček? A vezmeš mi kafe? Dík, smajlík. Jasně. Smajlík. Šanela je používala jako kořeníčko. Bez smajlíka by to vyznělo jenom jako příkaz. Na to přece smajlíci jsou, na dodávání emocí, které nemáme. Kafe. Velké latté se sójovým mlékem bez cukru. Alespoň tohle bylo jasné. Nad SMS zprávami od Šanely trávila Dobra většinou víc času, než se jí podařilo rozluštit, co chce. Šanela používala automatickou korekci, aniž by si kontrolovala, co odeslala. A ptát se jí na to, co tím shlukem nesrozumitelných písmen myslela, byla sebevražda.

Ve frontě stálo jen pár lidí.

„Dejte mi tu čokorolku... nebo počkejte, je to s čokoládou? A tohle je slané? Hm...“

Dobra se nadechla a zabodla pohled do čokoládového muffinu. To má vážně někdo v půl osmé ráno dost času na to, aby řešil rozdíl mezi čokorolkou a šnekem? A je mu úplně jedno, že za ním stojí další lidi? A všichni čekají, až si tedy vybere ten debilně pojmenovaný kus těsta k snídani? Připíše ho do seznamu. Tohle ona nedokázala. Vždycky si objednala co

nejrychleji, aby nikoho nezdržovala. Zahlédla svůj napnutý obličej v odrazu na kávovaru. Uvolnila obličejové svaly, nadechla se, napočítala do pěti a vydechla. A úsměv. A teď jako by měla v puse tužku. Pěkně naštorc, od koutku ke koutku, tak, jak jí to kdysi poradil psychiatr Vlída. „No schválně, jen si ji občas jen tak přes den dejte na chvíli do pusy a obličejové svaly už samy vyšlou do mozku signál, že se usmíváte, a tudíž máte dobrou náladu. Mozek na to konto vyplaví pár endorfinů a bude vám hned líp a úplně zadarmo!“ Moc mu nevěřila. Doktor Vlída byl dobrý člověk, ale byl taky blázen jako většina psychiatrů, které poznala. Ale párkrát to zkusila a ono to fungovalo!

Doktora Vlídu potkala poprvé u nich ve studiu. Stejně jako všechny ostatní významnější osobnosti, které by si jí za normálních okolností ani nevšimly. Ale tady ve studiu byla najednou důležitá. To ona drtivou většinu těch jmen vybírala, navrhovala a dokola vysvětlovala Šanele, kdo jsou a co dělají zajímavého, aby z nich pak před diváky Šanela ve své show mohla dělat své dobré známé. To Dobra jí všechno tak pečlivě připravovala, rešeršovala, posílala, tiskla a připomínala, když to Šanela přehlédla v záplavě e-mailů. „Vy jste zvyklá vstávat brzy, že?“ usmál se na ni tehdy Vlída, když ho vedla do maskérny. Okamžitě si všiml jejích ztrhaných rysů. Pospala by si, ale tělo se probouzelo samo. Často bylo pak unavené celý den, ale nedokázalo prostě ležet dál. V hlavě se jí tak dlouho honilo, co všechno musí udělat, dokud se nezvedla.

„Neuróza. Měla byste se naučit odpočívat,“ zhodnotil ji tehdy Vlída a nabídl jí pravidelné konzultace. Tenkrát zdvořile odmítla, protože tenkrát byla ještě přesvědčená, že pravidelné návštěvy psychiatra nepotřebuje. „Až to přijde, ráda se ozvu,“ usmála se na něj po vysílání a zavolala mu taxi.

Zákazník před ní konečně odešel se svým tácem s čokorolkou a čajem. Rozhlédla se po kavárně. Zatím tu sedělo pár maminek, které právě odevzdaly děti ve škole nebo školce, a teď přišla jejich malá chvílka svobody. Některé měly potřebu tu vzácnou chvílku prokecat s kamarádkou, některé si tiše zalezly ke svému stolečku a polykaly jogurt a croissant, o kterém se nikdo nedozví. Dobra tu chvílku ticha znala dobře i bez dětí. Pokud nemusela, s nikým nemluvila. Mluvení ji vyčerpávalo. „Na co myslíš?“ ptali se jí často. Když na nic nemyslela, měla ve tváři oduševnělý výraz. Sama netušila, kde se vzal, v rodině žádné velké myslitele neměli. Jediná světlejší stopa byl dědeček, kterého nikdy nepoznala. Umělecký tesař a kameník. Tak tomu říkala matka. Kdoví jak to bylo doopravdy, ale Dobra si nechala alespoň tuhle naději, že se v jejich rodině někdo zajímavý vyskytl. Neměla v tomhle ohledu žádná větší očekávání. Byla si jistá, že kdyby se při holotropním dýchání prodýchala do minulých životů, zjistila by, že je z rodu sedláků, zemědělců a posluhovačů. Přesto mívala občas ten oduševnělý výraz, a to výhradně ve chvílích, kdy nemyslela vůbec na nic. Prostě na NIC.

V show měli spoustu psychologů, koučů, jogínů, trenérů a jednoho hypnotizéra, kteří mluvili o umění meditace. Ona tomu říkala koukat do blba. V tom byla mistr. Cítila, jak je její tělo uvolněné a mysl plyne bílou mlhou, sama, lehká a opuštěná všemi myšlenkami a úkoly. Dokázala se vypínat kdekoli, v autobuse, ve frontě na kafe a bohužel i v práci. Často i uprostřed rozhovoru s někým důležitým. Její mozek v tu chvíli musel zapnout nějaký automatický režim, protože přitom vypadala soustředěně a zamýšleně a oni se často rozpovídali víc, než kdyby je vnímala. Pokaždé když zjistila, že vůbec netuší, o čem dotyčný mluví, musela improvizovat. Občas byli zmatení nebo překvapení, protože se zeptala na totéž, o čem právě mluvili. Ale většinou se omluvně usmáli, že se asi špatně vyjádřili, nebo ochotně zopakovali znovu to samé. Vždycky jí při přepisování rozhovorů zaskočilo, že se nikdo nezasměl: vy jste úplně mimo!

Sportovní komentátor Kravina jí přesně v takový moment prozradil, že žije s přítelem. Trvalo jí několik dlouhých okamžiků, než vystoupila z bílé mlhy a pochopila, co právě říká. A on ochotně mluvil dál, trochu stydlivě se u toho usmíval, ale věřil, že ona je ta pravá, komu to konečně může všechno říct, protože to z něj prostě chytře vytáhla. Kravina byl milý a jednoduchý. A vděčný, že si ho konečně někdo všiml. Nemohl tušit, že ho narychlo navrhla, když jim vypadl Božan. Moderátorské eso a taky naprosto nespolehlivý hajzl. A tak když se Kraviny potřetí zeptala na

jeho přítelkyni, vybalil všechno o svém příteli. Šane-la to tehdy samozřejmě považovala za svůj úspěch. „Ten to ze sebe vysypal jak pytlík bonbonů, co?“ halekala v zákulisí na Dobru. Druhý den toho byly plné noviny i internet.

„Mléko? Ne...“ vydechla. Zase byla myšlenkami jinde. „Tedy ano! Sójové prosím.“ Prodavačka v bílém čepečku se mlčky otočila ke kávovaru. Dobra věděla, co si myslí. Jde si koupit kafe a zapomene, co chtěla. Zkusila se na prodavačku usmát, ale už bylo pozdě. Většině lidí byla nesympatická. Dlouho se tím trápila. Snažila se být milá a věděla, že tam uvnitř milá opravdu je, ale otevřít se úplně, to neuměla nikdy. Ta poslední dvířka zůstávala zavřená. Nesnášela průvan. Ten navenek ani ten uvnitř. Tam uvnitř muselo být všechno v klidu, tichu a srovnané v rámci možností. Jakmile se s jednou věcí trochu pohnulo, vyvolalo to v ní vlnu neklidu a stresu.

„Ještě další přání?“

„Ne děkuji, to je všechno,“ podívala se prodavačce přímo do očí. Byla mladá. Ale unaveně vypadala už teď. Obloustlá, bez make-upu. Vzdala všechno ještě předtím, než to mohlo začít. Ani se nemusela dívat na její boty.

„Díky, nashle.“

KAPITOLA 3

Tu poslední vlnu neklidu v ní vyvolal Miloň. Když se potkali, všechno v ní plynulo klidně a pomalu. Ale když se na ni poprvé usmál, cítila, jak se v ní pohnulo celé moře. Tichá mocná síla, které se nemohla bránit. Všechna kliše, která nesnášela, najednou začala dávat smysl. Cítila se konečně probuzená. Jako by našla vypínač. Nebo spíš zapínač. Jako by jí tenkrát někdo během pár dnů přeskádal od základů celé tělo i mozek. Začala se smát nahlas. Dělala věci, které se předtím bála dělat. Dokonce i její tělo začalo fungovat jinak, metabolismus se zrychlil a během tří měsíců zhubla o dvanáct kilo. Koupila si červenou rtěnku a odvážné prádlo, které se jí při každém kroku zařezávalo mezi pŕlky. „Vypadáš úžasně,“ slýchávala. A taky se tak cítila, i když jí to zároveň děsilo. Miloň se na ni usmíval, psal jí ve tři ráno mnohoznačné SMS, objevoval se náhodou na akcích, na kterých byla i ona. Ale dlouho nemohla uvěřit tomu, že by o ni měl opravdu zájem. A to ani když si ji jednou odvezl do svého velkorysého bytu s výhledem na půl města a tam ji ojel tak, že se dva dny usmívala jako pitomá a čtyři dny si nemohla sednout.

Sex s Miloněm jí naprosto vyhovoval. Nemusela nic předstírat ani hrát. Miloň ji prostě používal pro svůj sex a jí se to shodou okolností líbilo také. A Dobře stačilo k naprostému štěstí jen zjištění, že ho skutečně vzrušuje

a že je to ona, koho si pro své potřeby vybral. Všechny ty hry kolem ji vždycky nesmírně stresovaly a unavovaly. Nesnášela flirtování, narážky a náznaky, které ji buď přiváděly do rozpaků, nebo je nepochopila. Nikdy nenosila hluboké výstřihy a vysoké rozparky, protože jí to přišlo zoufale prvoplánové a hloupé. Ano, tisíckrát se mohla ujistit o tom, že to na muže skutečně zabírá, ale stejně to nedokázala. Sedět naproti nějakému muži s výstřihem a předstírat, že o nic nejde? Ubohé.

Miloň se jejím výstřihem vůbec nezabýval. Doma ji okamžitě svlékl a hodil na postel. Jejím jediným úkolem pak bylo už jen plnit jeho příkazy a nad ničím nepřemýšlet. Pak už k němu jezdila pravidelně, ale musela se podřídit jeho harmonogramu. Nikdy nevěděla, jestli dneska přespí u něj, nebo pojedete k sobě domů. Naučila se v kabelce vozit zubní kartáček, vzorky krémů, čisté prádlo a make-up. Někdy se neozval vůbec a ona jela zklamaná do svého malého bytěčku s výhledem do protějšího bloku. Nikdy jí to nevadilo, ale rychle si zvykla na záplavu světla a prostoru u Miloně, a když vešla do svého bytu, který jí dřív připadal útulný, cítila se jako v tmavém doupěti. Ale ráno už se zase těšila, až jí pípne mobil a tam bude zpráva: *Co delas dneska?*

Po roce jejich zvláštního vztahu sama navrhla, že by svůj podnájem pustila. Všem kolem ní to přišlo normální, jen matka váhavě kývla hlavou, jako by i jí přišlo nepravděpodobné, že by její dcera mohla žít

s někým tak významným, jako je televizní producent. Když jí Miloně představila, vypadala, že se samým blahem rozplyne. „Fešák,“ švitořila v kuchyni, a když se smála Miloňovým vtipům, vydávala u toho úplně nový kdákavý zvuk, který Dobra ještě neznala. Svíčková, která plavala v podivné mastné hnědé omáčce, byla příšerná. Její byt byl příšerný, plný nevkusných obrázků, umělých květin a serepetiček, kterými postupně zaplnila každé volné místočko. Jediné, co to zachraňovalo, bylo, že matka vypadala v devětapadesáti opravdu výborně. Přestože nikdy nespotovala, měla štíhlé šlachovité tělo, stejně štíhlý krk a husté světlé vlasy, které stačilo ledabyle svázat do drdolu a vypadala jako herečka ze šedesátých let. Tělo, krk a vlasy, které po ní Dobra nezdělila. Miloň na sobě nedal nic znát, snědl mastnou hnědou omáčku a řekl, že to bylo výborné.

„No tak s ním o tom promluv jako ženská, ne?“ pomrkávala na ni matka významně, když se za ní zastavila, aby jí pomohla na chatce na Krásavě ořezat stromky a pročistit japonské jezírko. Rákos a pár povadlých leknínů vypadaly mezi keříky rybízu jako pěst na oko, ale matka byla na jezírko nesmírně hrdá. „Jasně. Jako ženská,“ nadávala Dobra, zatímco jí do obličeje padaly kousky kůry. Její matka mluvila s každým mužem jako ženská, a přesto zůstala sama. Dokonce ani Čečinka, který na ni pokaždé zíral přes plot, se nikdy neodvážil dál než do kuchyňky na kafe. Matka bývala výjimečně krásná. Ale příroda se

rozhodla z neznámých, ale jistě rozumných důvodů její geny nerozšiřovat dál.



Dobra byla kopie svého otce. Malého, nenápadného muže, který od matky odešel, když bylo Dobře pět let. Měla pár vzpomínek na jejich hádky, na matčin věčně napjatý výraz a na to dusivé ticho, které patřilo k jejich domovu stejně jako nevkusný nábytek a kelímky bílého jogurtu, který si její matka neustále nanášela na obličej. Podle fotek otec býval veselý chlapík, vedle matky se ale proměnil v cholerika, který házel věcmi, řval a bouchal dveřmi. Ale když se od nich odstěhoval a našel si nenápadnou, hodnou Kytičku, zase se zklidnil. Malou Dobru si brával pravidelně k sobě, do nového bytu a života, kde měla svůj pokojíček a odkud jí zůstaly vzpomínky na vůni koláče a neustálý hovor a smích, který se ozýval z kuchyně. Z otcova nového života jí zůstalo pár fotek, na kterých stojí vedle něho a Kytičky a dívá se do objektivu se smutným úsměvem, protože ví, že tohle klidné a milé místo bude muset zase opustit. A vrátit se do tiché říše své matky, která s otcem od té doby nepromluvila ani slovo. Co chce a nechce ona, nikoho nezajímalo. Byla dítě a bylo rozhodnuto, že zůstane ve výhradní péči matky. Zkusila otcovi mockrát říct, že chce být s ním, že ten matčin tichý byt nenávidí, ale vždycky jí to nějak rozumně vysvětlil. Pochopila, že to nechce řešit. Že je sám rád, že z toho pekla unikl, a teď už chce mít svůj klid.

A hlavně že se její matky bojí. A tohle mu nikdy neodpustila. Byl hodný, ale zbabělý. A když o pár let později zemřel na rakovinu slinivky, doma se o tom nemluvilo. Bylo to tak rychlé, že ho nikdo nestihl ani politovat a on se kvůli své nemoci nestihl ani trápit. Byla si jistá, že to matka brala jako satisfakci. Část jejich společného života shrnula do věty „no, tak to vidíš“ a od té doby o otci nepadlo ani slovo. Matka nešla ani na jeho pohřeb, ale Dobru tam donutila jít. Ne aby se s otcem rozloučila, ale aby všichni viděli, koho ten hrozný člověk opustil. Dobra seděla vedle Kytičky, ale narozdíl od ní nebrečela. Všechno zamkla hluboko uvnitř. Možná tenkrát nadobro zavřela ta dvířka a vypnula se. Byla stroj, který jen plní úkony a příkazy a nijak nad tím nepřemýšlí. Vypnula se tak dokonale, že si z té doby skoro nic nepamatuje. Kytička se snažila s Dobrou ještě nějakou dobu udržovat přátelský vztah, možná proto, že ji měla upřímně ráda, možná proto, že jí to přišlo správné. Nebo proto, že sama vlastní děti nikdy neměla. Ale protože ani jí nebyla Dobra schopna pootevřít ta poslední dvířka, vyšumělo to doztracena.

Už pár let Kytičku neviděla. Tajně doufala, že si našla někoho jiného, ale tušila, že je z ní spíš nenápadná stará paní s vyhaslým pohledem. Matka vyhaslý pohled neměla, ale navzdory mnoha nápadníkům si už taky nikdy nikoho nenašla. Možná to tak bylo pro všechny lepší. Pro všechny kromě Dobry. Protože Dobra by ji moc ráda pověsila na krk někomu jinému. Někomu, kdo

by byl ochoten snášet její kritické pohledy, vzdychání a neurotický neklid, s nímž neustále přestavovala nábytek v bytě. Nic jí nebylo dost dobré, ale Miloň měl nějaké tajné kouzlo, kterým ji dokázal ovládnout a zklidnit. Neodvážila se proti němu říct ani slovo. Zmínku o společném bydlení přešla mlčením, ze kterého bylo jasně slyšet, že někdo tak neschopný jako Dobra by si měl považovat, že může u Miloně alespoň občas přespát

„Na co jako čeká?“ otevřela to narovinu Ruběna, když se Dobře pokoušela dobít čakry. „Ty seš úplně zablokovaná,“ vzdala to po několika marných pokusech. „Dělej se sebou něco!“

A tak se Dobra při jedné z jejich večerí zeptala. A narazila.

„Je nám takhle dobře, ne?“ zahodil odpověď Miloň a dal jí jasně najevo, že dál se o tom nechce bavit. Ten večer se opila, aby jeho odpověď vytěsnila. Nevěděla, co si o tom myslet, a hlavně si o tom nic myslet nechtěla. Protože kdyby o tohle nové nekonečně vzrušující dobrodružství měla najednou přijít, zbláznila by se. A tak se tvářila, že jí to nevadí. Že nepatří mezi ty hysterky, které chtějí chlapa dotlačit ke svatbě a dítěti. Používala výrazy jako osobní prostor, svoboda a všechny ty další kecy. Trvalo ještě tři dlouhé roky, než se k Miloňovi konečně nastěhovala. Proběhlo to nakonec rychle a Miloň nic nenamítal, ale stejně měla pořád pocit, že tady překáží. Oblečení nastrkala do nejmenší skříně v ložnici, knihy vytřídila a většinu

vyházela a staré fotky schovala do papírové tašky a strčila ji na horní polici v koupelně, kde byly prací prostředky a hadry.

Miloňův byt byl krásný, ale chlapský. Chybělo jí tady trochu barev, květiny a stolek s křesílkem na obří terase, na které by si ráno vypila kávu. Ale jakmile se pokusila něco změnit nebo koupit, Miloň to zamítl. „To je strašný,“ ohodnotil výběr jejích závěsů do ložnice. Chtěla bílo-zelené, ale jemu se líbily jeho šedé. A tak se naučila pít kafe z jeho čistě bílých hrnků bez ozdob a stát přitom na terase, kterou zdobily jen tři statné túje. Ale nestěžovala si. Miloň byl její životní výhra. Tak to viděla, tak to cítila. Zářila vedle něj. Když byli někde spolu, byla najednou středem zájmu lidí, kteří si jí jinak ani nevšimli. A to i přesto, že s nimi předtím mnohokrát mluvila a oni vůbec neznamenali její existenci. To on ji představil Šanele, to on jí sehnal práci snů.

KAPITOLA 4

Vrátila se k mobilu. S Chomáčkem samozřejmě mluvila dlouze už včera, a to dokonce osobně. Oslovila ho na premiéře filmu *Zelená je červená*, kam ji vzal Miloň. Chomáček na ni poprvé hleděl zpříma a hltal každé její slovo. „Ale jistě, to není vůbec problém,“ ujišťoval ji, když se omlouvala, že po show pro něj nebude moct poslat taxi. Doba, kdy posílali taxi pro každou nulu, byla už dávno pryč a Chomáček rozhodně nebyl v kategorii Slavní, aby si taxi zdarma zasloužil.

Mluvit se Slavnými si Dobra zvykla už dávno. Když začínala, dokázala se na jeden telefonát připravit hodiny. A když telefon začal zvonit, propadala panice. Neber to, neber to, opakovala si kolikrát. Ale když se hlas Slavného ozval, dokázala rychle reagovat. To byl její dar. Sama se vždycky divila tomu vstřícnému a veselému tónu i slovům, která jí padala z pusy jako barevné korálky. Za ty roky si osvojila desítky způsobů, jak působit věrohodně a přesvědčivě. Mluvit v množném čísle: „byli bychom moc rádi, napadlo nás“, to ji zbavovalo komplexu méněcennosti a strachu, že ona, Dobra Nikdo, má tu drzost zavolat Slavnému a normálně s ním mluvit. O každém si dopředu všechno pečlivě nastudovala, aby ji nezaskočilo něco, co nevěděla, ale postupně otupěla i vůči tomu a občas se do telefonu celá rudá omlouvala, že si neuvědomila, že volá někomu úplně jině-